रेव न स्यात्। अतोऽयं पितृभ्यो विच्छिद्येत। अतो दोषद्वय-परिहाराय पात्रगतमन्नमवजिघ्रेदेव। तदवघ्रातं प्राशितमिव न भवति। निगरणाभावात् अप्राशितमिव न भवति। तदीय-गन्धस्यान्तःप्रवेशात्। यदुक्तं सूत्रकारेण, वाससो दशां छित्वा निदधातीति॥

तदेतद्विधत्ते। "वीरं वा वै पितरः प्रयन्तो हरन्ति। वीरं वा ददति। दशां छिनत्ति। हरणभागा हि पितरः। पितृनेव निरवदयते" इति। पिण्डरूपमन्नं भुक्त्वा यदा पि-तरः स्वस्थाने प्रयान्ति तदानीमस्य वीरं पुत्रं विद्यमानमप-हरन्ति वा अविद्यमानं ददति वा। पक्षद्वयमपि सम्भाव्यते। वैकल्ये पुत्रं मारयन्ति। साकल्ये पुत्रं प्रयच्छन्ति। अत्र वैक-ल्यस्य दुष्परिहरत्वात् पुत्रप्रत्यामनायत्वेन वस्त्राग्रमीषत् सूत्रं छित्वा पिण्डेषु निदध्यात्। यस्मादपहरणमेव पितरो भजन्ते तस्मात्पितृन्निःशेषभागदानेन विसर्ज्जयति॥

तत्रैव कञ्चिद्विशेषं विधत्ते। "उत्तर आयुषि लोम छि-न्दीत। पितृणाꣳ ह्येतर्हि नेदीयः" [७] इति। पञ्चाशत् संव-त्सरपरिमितं पूर्व्वमायुः, अवशिष्टं तूत्तरम्। तस्मिन् वयसि वस्त्रदशा न छेत्तव्या किन्तु स्वकीयं लोम छित्वा तत्र निदध्यात्॥

यस्मादयमासन्नमरणत्वात् पितृणामपि समीपवर्त्ती। तस्मात् तस्मिन्वयस्येतदुचितं विधत्ते। "नमस्करोति। नम-स्कारो हि पितृणाम्" इति। अत्यन्तं प्रिय इति शेषः॥

तत्र मन्त्रं विनियुङ्क्ते। "नमो वः पितरो रसाय। नमो वः